(1) יש לחלק את הדיון למקרים השונים: [יש להדגיש שכיוון שעה"ח דיני הנזיקין של ישראל עפ"י חוק הנזיקים האזרחיים (1952) מעמד המדינה הינו כמעמד והיא יכולה לחוב באחריות נזיקית]

(א) ההצפות - לתושבי שכונת המצוקה נגרם נזק בעקבות העובדה שהסדר מערכת ניקוז יעילה הביאה לכך שמי הגשמים הציפו את בתיהם. מקרה דומה עד מאוד היה בפס"ד סרג עדין - שם דובר במרזב שהוצף בעקבות מי גשמים. במקרה שם ביהמ"ש דחה את התביעה כיוון שקבע שהדבר נגרם בעקבות איתני הטבע [הגשמים] כאשר יש ריחוק מסבתיות בין המזיק לנזק (העיריה) לבין הניזוק. בנוסף נקבע שם שלעיריה יש שק"ד בקביעת סדרי העדיפות לפעולתה ולכן אם החליטה לדחות את הטיפול בבעיית הניקוז בעקבות סדרי עדיפות אחרים היו נשאית לכך. על שיקול שנקבע בפס"ד - מדובר בחובה ציבורית ולא כלפי הפרט ולכן לנזק הפרטי אין קרבה ראויה לתביעה (אין יחסי "שכנות") (יש לציין שאחריו נו בטלה כיום - הפס"ד בורך וקבע שחובה ציבורית היא כנגד כל הפרטים שבציבור) ראוי להדגיש שפס"ד זה ניתן ב-1957 כאשר היתה מגמה של צמצום האחריות של המדינה בנזקין - זו מגמה שכבר אינה קיימת כיום. אדגיש שיש לבחון את המקרה שלפנינו מפס"ד סרג עדין ולעשות צוות תוך נכי הדיון עפ"י המצב כיום. כאמור, ממתן פס"ד לוי ישנה מגמה של צמצום אחריות (בתקופה של סרג עדין היה צמצום נרחב ואף הרבה יותר. מאז מכן היתה הרחבה ולאחר צמצום ביחס להרחבה שקבעה לו, אבל ודאי שעפ"י המצב כיום ישנה הרחבה ביחס לעבר בזמן הקמת המדינה)

ראשית ראוי לציין שמבחינת מבחן השמות המצב - במקרה שלפנינו לא מדובר בפעולה שלטונית קלאסית (אין המדובר בהטלת מס או ריבית או פיקוח כבשהו כלי, לונג צו פעולה בזיונים - חצי שלטונית. שכן היו קשורה לפיקוח של העיריה על התחזוקה של העיר אבל ואומר אינה נחלת השלטון בלבד - שירות זה פרטי) כמונג בגשר להסתמכות - וודאי שתושבים יש הסתמכות על העיריה לתיקון של מערכת הניקוז הפועלת בעיר ובמקרה שבצה צפוני שכונה מוכה צפונה נורמטיבי - העיריה היתה צריכה לדעת שיש לה חובת זהירות כלפי תושבה בעניין זה). החידוש הגדול של פס"ד לוי - חריג שק"ד קיים ואשר בכם שפ' תנאים מצטברים: (1) שפ' אדמיניסטרטיבית ופעולה (2) אין בחוק הנחיות כיצד להפעיל את שק"ד (3) שק"ד מחייב הכרעה בין טווח רחב של שיקולים (פוליטיים, חברתיים, כלכליים) (4) אבחנה בין שק"ד ליישום (5) פעולות שלטוניות שאין להן מקבילה בשוק הפרטי.

במקרה שלפנינו הולך להאמין שיחול את חריג שק"ד. לגבי האדמיניסטרטיבית ופעולה - נראה שאין פה בדיוק שפ' אדמיניסטרטיבית - העיריה היתה צריכה לפעול ונראה כי מדובר ברשלנות רגילה ובדומה לדברי השופטת חיות בפס"ד מנורה יש לצפות שלא מפעילים כל שק"ד אין לבדוק כלל את החריג" ישנה פה התעלמות בוטה במשך 20 שנה ממצב הגשה של מערכת הניקוז בעיר. העובדה שמדובר בשכונות מצוקה מעלה עוד יותר את ההרגשה שישנו פה שיקול בסדרי העדיפות של העיריה. יתרה על כך, במקרה דנן שק"ד לא מחייב הכרעה בין טווח רחב של שיקולים. בנוסף בשונה מהמצב במדינה בתקופה של סרג עדין (1957) כיום אין לומר שבשל סדרי העדיפות לעיריה ישנו שק"ד כיצד לפעול. המצב השורר כיום במדינה שהיא מדינת רווחה שונה מהתקופה של 50 - דברים שהיו מתקבלים על הדעת בתקופה ההיא כגון העדר [illegible] ניקוז ראוי לא נקבלים כיום יתרה מזו שם דובר ברשלנות שנהרסה ולא [illegible] - אולם במקרה שלפנינו מדובר בתקופה של 20 שנה שהעיריה התעלמה מהבעיה.

מדובר במחדל חמור - זהו שינוי אבחנה בין מחדל למעשה לדעתי היא לא רלוונטית במקרה שלפנינו - ברור שמדובר בפיקוח שיש עימו שיקול - העיריה שולטת בנעשה בתחום התחזוקה בעיר ולכן מדובר בפיקוח שיש עימו שליטה. כאמור עפ"י נתוני השאלה לא מוכרח שהם תהליך של התייעצות ובדיקה מעמיקה של המצב באשר לבעיות הניקוז. נראה שמדובר כאן מהתעלמות והזנחה שנחשבת לרשלנות רגילה. (אם היה מדובר בפיקוח [illegible] ניתן היה לטעון לגבי שיקולים מקצועיים וכו') גם אם נבדוק את הדברים לאור המבחן החוקתי שמציע פס"ד שיפל נראה שהעיריה חבה (ידוע שפס"ד שיפל לא רלבנטי במקרה שאצלנו לא צריך להתחיל להגיע לדיון בכך) כאמור עוד לפני המבחן החוקתי מדובר ברשלנות רגילה ולא צריך להחיל את מבחן שיפל (הוא יהיה רלבנטי במבחן...) בנוסף ישנו חוק קיים שיש לנהוג על-פיו - חוק הניקוז. השופטת חיות (פס"ד מנורה) אומרת שגם כאשר אין שליטה ממשית. ברגע שמדובר בפיקוח הדוק יהיה ניתן להטיל אחריות כאמור ייתכן שאין צורך כלל לדון בחריג שק"ד כיוון שמדובר ברשלנות רגילה.

אך ואומר שוב שלא רק הם פני הדברים.

<u>תחבורה ציבורית</u>

(ב) פרטי המקרה מצביעים את כב' כי מדי - אם שם דובר בעבודות הרחבה של כביש. כתוצאה מהעבודות נחסמה הגישה לחנות הצלן ולכן הוא הפסיד הרבה לקוחות. כמו גם שם עבודות ההרחבה התארכו מעבר למצופה.

שם העליון דחה את הערעור. קובע שיש אומנם חובת זהירות אך היא לא הופרה. שם נקבע שאין לדון בחריג שקבע כיוון שהתביעה כנגד ביצוע ההחלטה (התארכות העבודות) ולא כנגד עצם ההחלטה. כמובן שהבחנה זו של השופט רבלין מלאכותית ולא ברורה.

יתרה מזו במקרה שלפנינו יש חנויות שניזוקו עוד בתוך התקופה המקורית שבה היו אמורות להמשך העבודות (בתוך המסגרת של 4 שנים) וודאי שהם לא תובעים רק בשל התארכות העבודות, אלא על עצם קיומם של העבודות בכלל. יש לבחון את המקרה בשני שלבים: ראשית נבדוק ביחס להלכת לוי (הצטרת אותה בתוך הנושא ולכן לא אדון פה אלא רק אישם). במקרה שלפנינו וודאי שלעירייה היו מס' אלטרנטיבות - התחבורה הציבורית היתה לצורך - ניתן היה להוסיף עוד אוטובוסים ולהוזיל את מחירי הנסיעה ולראות האם רק תגמר הבעיה. שכן אין מתוך הנתונים כיצד לנצל את שקול במקרה הנ"ל. בנוסף במקרה הנ"ל מותקפת רק צורת הביצוע (שהתארכה מעבר למצופה) ואולי גם עצם שקול. בנוסף מדובר בפעולה שלטונית שאין לה מקבילה בשוק הפרטי. בנידון שלפנינו מדובר במעשה ולא במחדל ולכן מעביר את האחריות. יתרה מזו חשוב להפעיל פה את המבחן החוקתי של כב' שקול שכן הוא ניתן כלים מדויקים וטובים יותר במקרה הנ"ל (יש כמובן שיטתו כנגד ויאמרו שמדובר פה על שיקולים נורמטיביים ומוסריים - מבחר פה שקבע שלביהם אין שום יתרון וסמכות להכריע פה - צריך מומחים בתכנון ובניה וכמו"כ מומחים בכספים - לבדוק החקציבים וכו'). עפ"י כב' שקול נבדוק האם הפעולה נעשתה בתכלית ראויה: (1) האם האמצעי התאים להשגת התכלית? על פניו נראה שכן - מדובר בהרכבת [illegible] להקל ולשפר את מצב התחבורה הציבורית בעיר למען רווחת תושבי העיר.

אשר תהיה רכבת קלה הפועל התחבורתי יתבצע בין הרכבת לבין שאר אמצעי התחבורה הציבורית - דבר אשר ישפר את מצב התחבורה הציבורית בעיר. (2) האם זה אמצעי שפגיעתו פחותה? כפי שציינתי לעיל ניתן היה להוסיף עוד אוטובוסים אולם ייתכן שהמצב לא מושלם עדיין - אם למשל היו עומסי תנועה כבדים וודאי שהוספת אוטובוסים לא היתה מוסיפה, אלא להפך - עוד כלי רכב על הכביש שהיה גורם לעומסי תנועה כבדים עוד יותר. האם ניתן היה לעשות רכבת תחתית שפגיעתה פחותה - הדבר כמובן תלוי במבנה הגיאוגרפי של העיר, מה גם שבכלל לא בטוח שהעבודות לשם לא היו פוגעות גם בעסקים עקב לפני השלב הזה (כמו שבנוסף ברכבת "עילית" מאז'יק גיטאו ולראיה העבודות בכניסה לירושלים על הגשר שבשביל הרכבת הקלה שגרמו לעומסי תנועה כבדים וייתכן אומנם שהמצב כזה לא היה נגרם נזק לחנויות אלא רק לעצם התנועה בעיר. וייתכן שיש צורך לבדוק האם פעולה שכזו פחותה מעצם הכביש הבעיה הפסק בביצוע שקבע בפועל).

(3) היחס בין התועלת לבין הנזק שנגרם בגין הפעולה - התועלת היא תועלת מצרפית של כל אנשי העיר לעומת הנזק של בעלי החנויות בלבד. בנוסף התועלת לכלל תהיה לאורך זמן לעומת הנזק שהינו לאורך מס' שנים בלבד. אומנם מאז'יק גיטאו יש לציין שבכב' בעניין פס העבודות ארכו הרבה פחות זמן מאשר בענייננו (בת חודשים אל מול 8 שנים) ולכן ייתכן שיש לבחון ולקבוע שפרק זמן זה ארוך מדי. לעומת זאת ומאז'יק גיטאו שם התארכות העבודה היתה ביחס פחות - כאמור היחס בין 5 חודשים ל-בת חודשים הוא מעט פי 4 לעומת המקרה שלנו שהתארך "רק" פי 2. אם קבעו ש-4 שנים כתאריך יעד המשני הינו הגיוני ושההתארכות הגיונית בנסיבות לאו נעשים בהפרת חובת הזהירות - בניה של רכבת קלה היא מורכבת יותר משיפוצים בכביש סתם רק ולכן אם כב' אומות נראה שהדבר הגיוני לא נעשית בהפרת חובת הזהירות. אלא ייתכן שעבודות במשך 8 שנים הינן בלתי סבירות וניתן היה לעבוד במשך זמן פחות - במקרה כזה ייתכן שיש לעזור את העירייה אשמה (כמובן התביעות הנ"ל מותנה עד שייתכן שיש פה אי שקיפות מוסדית - ביחס לא יודע ולא מודע לזמן שאמור לקחת לעשות החידוש ולמכלות השיקום - ייתכן שבאיפשהו שלב היו בעיות תקציביות והעבודות התעכבו בעצבתיים בשל חוסר תקציב ולא בשל "סחבת" כביכול ובעבודה תקציבית אינה נחלת שנקטו של בירוש)

יבוצע שאם נקבע שיק התארכות העבודות היתה רשלנית (מעבר ל-4 שנים) יש לחלק רק ביחס לאלו שניזוקו גם מעבר העבודה ולא אלו שלפני [illegible]

בקטר

(ב) לעניין ~~[illegible]~~ המשטרה:

במקרה שלפנינו לא מדובר במחדל טהור שכן מנכ"ל המשטרה לא עמד בחוסר מעש - להפך, הוא הטיל את מס' השוטרים (ואם כי בתחילה בכמות מצערית לבוררה) וגם יבוא במסע פרסום רחב היקף להגברת ציבור המתנדבים. לעניין ההסתמכות וודאי שתושבי העיר שסתמכו על המשטרה שיגן עליהם - הן הגנה פיזית והן הגנה מפני פריצות - זהו תפקידה של המשטרה עפ"י חוק. (יצוין שבכל שישה המקרים שדנו בהם עד כה היה מדובר בנזק כלכלי ולא גופני, אולם בתיהם נלו להחיל ואולי גם במקרה של נזק כלכלי)

לגבי ט"ב הסיבה - כמובן שמדובר בסמכות שלטונית טהורה - אנחנו לא רוצים ולא מעוניינים שהאזרחים יקחו לידיים את החוק. דווקא השלטונות - כלומר המשטרה ומתנדבי המשמר האזרחי שפועלים מטעמה הם אלו שצריכים להגן על כל האזרחים.

יש לציין שבמקרה שלפנינו ניכר לכל אורך הדעת כי היה שק"ד עניני ואחראי - נראה כאילו כי מנכ"ל המחוז שקל את הדברים וגם פעל - העובדה שהיו פריצות רבות לאחר מכן לא מעידות מהכרח על טעות בהחלטה. בפס"ד ניר-כים שרותי שדות תעופה קבעה השופטת ארבל שגם כאשר נתקבלה החלטה שגויה אם תהליך קבלת ההחלטה היה מלווה בשק"ד רציני נפטר מאחריות. אני מניח שהמעקב התייעץ עם גופים רלבנטים (אם לא יש בכך בעייתיות) וכמובן העובדה שהוא פעל ולא שקט על שמריו מעידה שלקח את הדברים ברצינות. אמנם כנגד יש שיטענו שמעשיו היו כטעם לפגם הוספת 2 שוטרים על כל שוטר שמונה מס' שוטרים שאינו יכול (עובדה שהיו פריצות) ודאי יותר קודם להוספת 2 השוטרים ומסע הפרסום) היינו בחינת "לא כלום". יטענו שעשה זאת רק כנגד לצאת ידי חובה ולסמן וי ולא למנוע בפועל את הפריצות. מאידך (עפ"י כל לוי) יתכן שמדובר במקרה של שק"ד תקין שכן לפני המעקב היו מס' אלטרנטיבות כיצד לפעול - אין לו אמות ספציפיות בחוק כיצד עליו להקצות את כמות השוטרים שעומדת לרשותו. בנוסף שקה"ד מחייב הערכה בין טווח רחב של שיקולים - לפניו ישנם גם שיקולים כלכליים כאשר מתקציב המשטרה וגם שיקולים בטחוניים - יתכן שרצה להקצות יותר שוטרים למען שמירת הבטחון הפיזי של התושבים - כלומר יתכן שבמקור היו גם מקרים של פגיעה בנפש ולא רק פגיעה ברכוש ולכן יתכן שהקצה חלק מהשוטרים להסתובבות במקומות מועדים מבחינה בטחונית. (גם מעשיה פלילית אירועו וגם מעשים של רקע של טרור.) כלומר מדובר בשק"ד רחב מאוד שם המעקב כיצד להקצות את כוחות השיטור. אם נבחן את הדברים לפי החוקתי לאור הלכת שגיא - ~~[illegible]~~ (1) האם האמצעי התאים להשגת המטרה? ~~[illegible]~~ הוספת כוח שיטור ומסע פרסום למען הגברת התנדבות האזרחים מתאים להשגת המטרה (2) האם היו אמצעים שפגיעתם פחותה? האמר יתכן והוספת כוח שיטור מיוחד יותר היתה עוזרת יותר אולם כאמור לעיל לא ניתן שזה היה בעל אמצעי מבחינה הכלכלית (3) כאמור לא מדובר בחוסר מעש של המנכ"ל - אל מול הנזק יתכן שדרך פעולה אחרת היתה גורמת לנזק חמור יותר - כלומר הקצאה של כוח שיטור יותר לטובת מניעת הפריצות ייתכן והיה גורמת לסיכון פיזי גדול יותר ולנזק פיזי (לא רכושי) גדול יותר לתושבים - דבר שאין לו תקדים בו. נראה שבנסיבות הע"נ אין להתערב בשק"ד של המעקב (העובדה כי לאחר שנה של הפריצות התווסף עוד 50 שוטרים - יש שיטענו שהיא מעידה על השלות של המעקב, שכן עובדה שהיה לו את הכוח להקצות והוא הסיט מהר שלא עשה זאת. אולם ~~[illegible]~~ לדעתי הדברים אינם כך. ושנה של הפריצות היתה לו זמן שינה את "תמונת" הסיכונים. כלומר בזמן שאחוז הסיכון משל פריצות עלה יתכן שבמי הדברים השתנו לחוק אחד עולה משמע ~~[illegible]~~ הסיכונים האחרים פחתו) ולכן פעל על פי השינוי כיאות.

תשובה: מצוין! יפה

70/70

(2) לגבי עתירה הראשונה - כפי שאני מבין עולה הם מלינים על-כך שלמעשה הצעת החוק "עוקפת" את הלכת בג"צ עדאללה - שם נקבע שסעיף 5(ג) לחוק אינו חוקתי. הסעיף מרחיב את חסינות המדינה לא רק לפעולה מלחמתית אלא לכל פעולה שהתבצעה באזורי עימות ולאו דווקא פעולות מלחמתיות צבאיות. אמנם החוק מבטל את ההבחנה בין פעולות מלחמתיות ושיטור (שנידונה בהרחבה בבג"צ קו' עזה) בבג"צ עדאללה נקבע שהדבר אינו חוקתי - ישנה פגיעה בזכות הקניין של הפלסטינים - הם נמנעים מלהיות מפוצים בעד פגיעות "שמתאימות" לכסף ולכן מדובר בפגיעה בקניינם (פיצוי לנפגע משרת הדין שהחוק עוקף אינו מטרה ראויה כגון בג"צ). האינטרס הציבורי שעומד מנגד (אינטרס בבטחון אישי וכלל אזרחי המדינה) הינו עמום מדי ולכן ישנו חוסר מידתיות ויש לתקן את הס'. הצעת החוק כפי שמובעת בשאלה אכן מבטלת את ה"צ אבל "מתחכמת" ומכניסה אותו "בדלת האחורית". לפי הצעת החוק בסוף סעיף 5 (הראשי) יכתב "לענין זה נעשה המעשה באזור...(יהודה ושומרון או במדינת אויב) יראו כפעולה מלחמתית גם פעולה של מניעת טרור, מעשי איבה או התקוממות - כלומר לדעת קרמניצר יש פה הרחבה של החסינות שאינה מידתית שכן היא חלה לא רק על פעולה מלחמתית צבאית אלא גם על דברים נוספים. לדעתי הצעת החוק מחזירה (עפ"י בג"צ) דווקא לגבי הדברים בבג"צ עדאללה, שכן בבג"צ נקבע שהחלה גורפת של החסינות היא בלתי מידתית ולאו דווקא בבג"צ נאמר "ניתן להרחיב הגדרה זו (פעולות מלחמתיות), אך אין להחיל בדיקה אינדיבידואלית או כשלילת אחריות גורפת". כלומר בהחלט ייתכן שהדברים מהווים מעין ביקורת על בג"צ מי צודק (אבחנות הפעולות בין פעולה מלחמתית לבין פעולת שיטור לנוכח הדינמיות של המתחולל בשטח). כלומר הצעת החוק מבהירה זו עונה על הדרישה שכן ההרחבה אינה גורפת מדי וכמו כן הצעת החוק מאפשרת [illegible] של "קדם משפט" שיבחן את הדברים לעומק ויבדוק האם יש צורך אמיתי להחלת החסינות. כלומר אין פה שלילה גורפת של הכל ואחריות - ישנו איזון כלשהו בין הצורך לסעיף ולהתעשת מתוך (רק אם מדובר בפעולות של מניעת טרור מעשי איבה והתקוממות יחול הפטור) לבין זכות הקניין של הפלסטינים. בסה"כ הצעת החוק פועלת למען המדינות וקשה לבטוח בהליך הבוחן של עתירת השופטים וכו' - פעולות שאינן מלחמתיות צריכות אבל בהחלט נבדקות להשאר על באחן המדינה - עתירות "[illegible] מדקדקות" וכו' שיעלם להוציא צורך פיצוי וכו'. באשר לכך שהצעת החוק מבטלת את מושג ה"סביבתי" דבק מעוברת [illegible] נקייה ומוצדקים לא סבירים אולי סבור שכך הם פני הדברים. אמנם הפקע ודבריהם הינה הבעייתיות שבדבר החלת החסינות - הם חוששים לכך שחיילים לא עמדו ופעלו בדרך ראויה [illegible] שכן הם יודעים שיש להם חסינות - אולם דברים אלו כבר נוחה אולי יעקב במאמרו - הוא אומר מעלה את הבעייתיות אבל מציע פתרון - הדין המשמעתי והפנימי של הצבא ושל הדין הפלילי - הם יכולים לבוא מעט למסר ההרתעה שאליו מדבר פרופ' קרמניצר. לדעתי של יעקב אין צורך בכלל להכנס לדיון בדבר סבירות הפעולה של חיילים בתביעות נזיקיות עפ"י לרנר - הביקורת של יעקב עליו. אם יש צורך ניתן לדון בדין המשמעתי והפלילי וכך לאזן את חוסר ההרתעה - כל מפקד החייל עצמו אינו חב בנזיקין (אם יש חבות המדינה היא זו שתחוב) ולכן דיני הנזיקין מבחינה זו לא יהוו ההרתעה הראויה והם לא ישמשו נקייה ומצדיקים לא סבירים ומסוכנים - אמנם ניתן לחשוב שאם המדינה תחוב בנזיקין הדרג הבכיר יוריד הוראות כלפי מטה לנקוט באמצעים סבירים יותר אבל סבור שפה לא יהווה הרתעה מספקת לחייל בשטח - הוא חש דברים שאחרים שמורידים את ההוראות (שיושבים במשרדים ממוזגים) לא מרגישים והמציאות כשלא הרבה יותר קשה. אולם אם החייל ידע שהוא עצמו עלול לשאת באחריות (דין משמעתי ופלילי) הוא יחשוב פעמיים לפני שינקוט באמצעים לא סבירים. לגבי העובדה שפלסטינים עומדים מול רטרואקטיביות - אכן יש בכך בעיה משום שקרון החוקיות יש לשים לב שבעצם הצעה לא ביקר את רטרואקטיביות שבתיקון 7. יתרה מזו הסיבה לרטרואקטיביות נובעת מכך שלמעשה מאז תחילת האינתיפאדה השניה

המציאות נהייתה סבוכה יותר ואם כן תביעות שקמו בעסקות הורועים הללו יש צורך לתת להן מענה הולם בשל המורכבות - כאמור הסעיפים בחוק הנ"ל יותר מורכבת ונעשו פעולות שאינן מלחמתיות ביו"ש ובעזה על שטחן ישראל. העובדה שפ"ב בני עודה יצר את הבעיות גרמה לכך שהיה צורך לפעול חוקתית בכדי לשנות. וכל המציאות השתנה מאז שנת 2000 והיה צורך בפעולות יותר דינמיות. שנעה בין שיטוריות למלחמתיות (עם בני עודה). היו אלפי מעדרים ונפגעות עוד התקוממויות שעלולות להתפתח לכדי אירועים שהוו סיכון ואולי הרטרואקטיביות נוגע בשל הבעיות החוקתיות שונים בימים - כאמור בחוק הצורך תיקון של החוק ולכן לא יהיה זה הוגן להחיל את התיקון רק מעכשיו. בכדי למנוע הצפת תביעות על אירועים שקרו מאז שנת 2000. יצויין ש 5 ב'ל רק בשל הבעיה זה הגדרת פעולות מלחמתיות יכול וממילא יורד גם עקרון הרטרואקטיביות שהיה שם ולכן היה צורך של המחוקק להכניס זאת בצורה אחרת לחוק בשביל למנוע את הצפת התביעות על אירועים שקרו מ-2000 עד היום.

מתנצל על אי הסדר שבחלק מהפסקה - היו בעיות שנזכרתי אחרי שכבר עברתי הלאה ולכן היה צורך להוסיף בשולי העמודים לעיתים.